

Vsi moramo zategniti pas

Stabilizacija je beseda, ki jo v zadnjem času slišimo izredno pogosto. Kar naprej jo ponavljamo, se zavzemamo za njeno uresničitev, trdimo, da brez nje ne bo izhoda iz sedanjih težkih razmer, sprejemamo posebne programe, kako jo bomo izvedli. Ali je ob vseh teh besedah tudi kakšen učinek? Kje bi bili lahko bolj odločni pri njenem uveljavljanju? To sta bili vprašanji, ki smo jih postavili našim sogovornikom.

PETAR ANTONIJEVIČ, upokojeni major: »Stabilizacije ne smemo izvajati zgolj na delavskih plečih, pač pa jo lahko uresničimo le, če jo bomo izvedli od vrha do tal. Stabilizacijo najbolj čuti delavec z majhnim osebnim dohodkom. Urejevanje razmer se že čuti. Tako ni bilo mesa, toda tisti, ki malo zaslužijo, pravijo: »Dobro, da ga ni, saj ga tako ne moremo kupiti.«

DEJAN UDOVIČIČ, učencec v usmerjenem izobraževanju: »Mislim, da je osnovni cilj stabilizacije, da več prihranimo. To pa lahko dosežemo na več načinov. Zdi se mi, da se sedaj še premalo stabilizacijsko obnašamo, čeprav se ponekod učinki stabilizacije že poznajo.

OSMAN ŠABONI, strešni klepar: »Predvsem bi morali povečati delavcem osebne dohodke, kajti ob sedanjih prejemkih in cenah le težko shajamo. Zaslužim okrog 9.000 dinarjev, žena ni zaposlena, imava šest otrok, za katere dobim otroški dodatek. Dva tisoč dinarjev plačam za stanovanje, ostalo porabimo za hrano. Vsaj enkrat mesečno odidem k družini v Prištino. Težko shajamo s tem denarjem.«

IVO MARIČ, voznik: »O stabilizaciji izredno dobro govorimo, slabo pa jo uresničujemo, še posebej tisti, ki so v vrhu našega družbenopolitičnega življenja. Ker delam ponoči, več zaslužim, zato bremena stabilizacije še ne čutim. Ko bo treba kupiti kurjavo, ozimnico, se bo to prav gotovo poznalo in me prizadelo. Uresničevanje stabilizacije se najbolj pozna pri upokojencih. Rad bi videl, da bi stabilizacijo začeli uresničevati tudi tisti, ki so na vrhu, kajti tam še vedno premalo varčujejo. Lahko je reči, koliko si privarčeval, če pa si prej zastaviš nerealen načrt. Mislim, da stabilizacijo lahko uresničimo, toda le na ta način, da bomo vsi stisnili pas, tudi tisti, ki so doslej nosili naramnice.«

Od leve proti desni: Petar Antonijević, Dejan Udovičič, Osman Šaboni, Ivo Marič

PISMO

Izlet na Primorsko

V mesecu maju letos je ZB Sora pri Medvodah organizirala izlet na Primorsko. Člani so medse povabili tudi učence 3. razreda Osnovne šole Avgusta Barleta iz Sore, s katero tesno sodelujejo.

Mimo Škofje Loke so se odpeljali v Cerkljo, kjer jih je v osnovni šoli pričakala učiteljica zgodovine. Pripovedovala jim je o tem delu Slovenije pod fašizmom, o zavednih ljudeh. Tu je v partizanski šoli januarja leta 1944 padel Avgust Barle. Spomin so počastili z vencem in svečkami.

Iz Cerkljnega jih je pot vodila v legendarno bolnišnico Franjo. Z otroki in člani ZB sta bila tudi dva tovariša, ki sta se med NOB zdravila v tej bolnišnici. To sta bila Andrej Veber in Ludvik Trante. Otroke je živo zanimalo njuno pripovedovanje. Tovariš Veber je povedal, da vsako leto obišče Franjo in vsako leto poboža posteljo, na kateri je ležal ranjen več tednov.

Med obiskovalci je bilo veliko Francozov in Italijanov. Bolnišnica je torej znana tudi po svetu.

Martina Hartman

USPEŠNA AKCIJA PGD ZAPOGE

Prostovoljno gasilsko društvo Zapoge v svojih vrstah združuje krajanje treh vasi, ki spadajo v KS Vodice. To so vasi Zapoge, Dornice in Torovo. Na tem območju stoji 70 stanovanjskih hiš s 300 prebivalci. Prebivalstvo je po gospodarski dejavnosti mešano. Na tem območju je 20 kmetij, ki so v glavnem mehanizirane. Kmetje pri delu uporabljajo lahko vnetljive snovi (nafta), imajo pa vskladiščene tudi precej suhe živalske krmce. Zaradi tega je nevarnost požarov na kmetijah razmeroma velika.

PGD Zapoge se je zato leta 1980 odločilo, da sproži akcijo za nakup ročnih gasilnih aparatov, saj se zaveda, da najmanj škoda povzroči požar, ki je v kali zaduščen.

Za nakup ročnih gasilnih aparatov (tip S6) se je do začetka leta 1982 odločilo 39 krajanov, ki so tudi sami prispevali denarna sredstva zanje.

Aparate člani PGD Zapoge enkrat letno kontrolirajo in ob kontroli 1981. leta so pripravili tudi praktičen prikaz gašenja z njimi na improviziranem gorišču. Uporabljene so bili tudi pri dimniškem požaru, ki je izbruhnil v Zapogah 1981. leta.

Tolikšen odziv na pobudo Gasilskega društva je vsekakor vreden pohvale in dokazuje samozaščitno osveščenost prebivalcev teh krajev, saj se zavedajo, da je pri požarih največ vredna hitra in učinkovita intervencija.

Tomaž Bizjak

Preverjanje znanja rezervnih vojaških starešin in mladine

Mevodčani najboljši

Ob ne povsem zadovoljivi udeležbi, saj so manjkale ekipe rezervnih starešin in mladine iz številčno najmočnejših krajevnih organizacij, kot iz Zgornje Šiške, Milana Majcna, Bratov Babnik, Dolomitskega odreda in iz nekaterih krajevnih organizacij obrobja občine Šiška, je bilo dne 30. maja na področju Goričane-Preska preverjanje znanja ter telesne zmogljivosti rezervnih vojaških starešin in mladine občine Šiška.

Ekipe so opravile orientacijsko-taktični pohod na 6 km dolgi poti. Med potjo so morali opraviti streljanje s pištolo, reševati teoretične naloge, posebej starešine in posebej mladina, izračunavanje medsebojne vidljivosti posameznih točk na terenu, izračunavanje azimuta in pa merjenje razdalj po karti na začrtane smeri.

Po doseženih rezultatih je moč ugotoviti, da so tekmovalci odlično reševali naloge s področja topografije in taktične naloge, prav tako so dobro streljali.

To prijetno nedeljsko srečanje rezervnih starešin in mladine, ki je bilo posvečeno občinskemu upravniku občine Šiška in partijskim kongresom, je v organizacijskem in izvedbenem smislu nadvse uspelo, saj je bil dosežen osnovni smisel tekmovanja: čim večja medsebojna povezava med mladino in rezervnimi starešinami, preverjanje vojaškega in teoretičnega znanja in splošno-politična situacija v svetu. Vsestranski rezultati so tudi dokazali, da je vojaško usposabljanje in idejnopolitično izobraževanje med letom pomembna pomoč k dobrim pripravam za preverjanje znanja. Vsaka ekipa je štela 6 članov in to 3 rezervne starešine in 3 mladince. Letos je že tretjič zapored zmagala ekipa starešin in mladine iz KO Medvode in tako osvojila prehodni pokal občine v trajno last. Najboljši je bil kapetan dr. Jurij Us iz Medvod, drugi podporočnik Tugomir Petrovar in tretji starejši vodnik Branko Semolič.

Med mladimi je bil najboljši Tomaž Mlakar iz Medvod, drugi Andrej Petek in tretji Matjaž Bukovec.

Vsestranski uspeh tekmovanja, kljub spodrsrljajem nekaterih KO ZRVS, ni nastal sam od sebe, pač pa lahko rečemo, da je to plod večletnega načrtnega dela pri organiziranju, kadrovskega usposabljanju in prilagajanju te organizacije potrebam okolja, v katerem članstvo živi in dela.

Roman Stana

naša obramba

tribuna 13